

Punkt, ser den kommende Vinter og de kommende Tider i Møde for vort Land. Vi har i Øjeblikket ogsaa for dansk Industri en lille Aandepause, fremkaldt ikke ved vor egen Klogskab og Dygtighed, men ved den frygtelige Tragedie, der foregaar i vort sydlige Naboland. Ruhrbesættelsen og alt, hvad der er paafulgt, har været, hvad en Kollega i dette Ting, som er meget nær knyttet til Industrien, for kort Tid siden meget betegnende kaldte en Kamferindsprøjtning. Jeg kaldte det forleden en Stimulans, men det andet Udtryk er endnu mere malende. Og en Stimulans kan være nyttig, en Stimulans kan være et Helbredelsesmiddel; men man kan ikke blive ved at leve paa en Stimulans. Den kan hjælpe over en akut Krise, men den kan ikke leves videre paa den; Afspænding, Afslappelse og Elendighed følger saa meget større bagefter. Men det er saadan, at vi lever industrielt set, og at der taarner sig store Farer op — vi haaber ikke, at de bliver til Virkelighed —, store Farer i den vestlige Horisont for vort Landbrug, det kan jo slet ingen lukke Øjnene for.

Nu mener jeg, at der var et Parti her i Salen og her i Landet, som i den foreliggende Situation havde haft en enestaaende Lejlighed til at gøre en Indsats til Fordel for vort Erhvervsliv. Det er det konservative Folkeparti. Vi Socialdemokrater og de Radikale er tilsammen kun et Mindretal her i Salen. Oppositionen kan fremføre Forslag, men den maa udsætte sig for at faa dem stemt ned. Vi er ikke Flertal og har ingen direkte Indflydelse paa Regeringen. Men her forelaa en Situation, hvor det konservative Folkeparti i Kraft af, at det er det Led i den parlamentariske Majoritet, som Regeringens Tilværelse er baseret paa, kunde have gjort en enestaaende nyttig Indsats i dansk Erhvervs politik. Paa Partiets Landsraadmøde blev det udtrykkelig — man skriver enstemmigt, og det er vist ogsaa rigtigt — enstemmigt vedtaget, at Valutaegaliseringsforslaget kun kan og maa være et Led i en Række Forholdsregler, at det ikke nyttede væsentlig som isoleret Foranstaltning; der maatte mere til. Her havde det konservative Folkeparti en enestaaende Lejlighed til at gøre sin Indflydelse effektivt gældende overfor Regeringen, saa det kunde have stillet Regeringen Valget mellem enten at følge Valutakonferencens Flertal eller at forsvinde. Det havde ligget i det konservative Folkepartis Haand.

Hvorfor er denne Lejlighed forspildt? Det konservative Folkeparti har en Række

gode Mænd og gode Partifæller siddende paa Valutakonferencen, som er Medforlagsstillere til disse nye Foranstaltninger. Hvorfor forspildes nu denne Lejlighed? Fordi det konservative Folkeparti er lige saa bundet i Doktrinarisme som det regerende Venstreparti. Disse to Partier har i Virkeligheden ikke det mindste at lade hinanden høre i saa Henseende. Naar vi kommer til erhvervspolitiske Spørgsmaal, kan det ene Parti ikke andet end himle op med en skimlet, muggen Frihandelsdoktrin, Frihandel i Manchesterforstand; og det konservative Folkeparti kan ikke andet end fremføre en skimlet Protektionisme, en muggen Doktrin. Begge staa de med deres skimlede Doktriners Mug og kan ikke faa noget levedygtigt ud deraf. De kan ikke forene sig om nogen positiv Politik. Hver trækker til sin Retning; hver har sin Valgpolitik, ogsaa vel en Smule Konkurrence indbyrdes for Øje. Heine har skrevet et berømt Digt om dem, der kun kan forene sig, naar de befinder sig i noget meget smudsigt noget. Venstre og det konservative Folkeparti kan i Virkeligheden kun forenes i Negativitet: „Nur wenn sie in Nichts sich fanden, dann verstanden sie sich gleich“.

Det er den sørgelige Stilling i Øjeblikket. Jeg har ofte i det sidste Aar været fristet til at ønske, at de to Partier, der siden 1920 har haft Regeringsmagten her i Landet, smeltede sammen, at vi fik et moderat-konservativt Parti. Jeg tror, det vilde give en meget sundere Udvikling. Nogen forskellig Habitus i de enkelte Medlemmers socialpolitiske Type er der i Virkeligheden ikke, de maatte meget hellere smelte sammen til eet Parti, saa kunde de meget lettere forene sig om en positiv Regeringspolitik, den være mere eller mindre uheldig, maaske yderst uheldig set fra vort Standpunkt, det var dog en Politik. Men det, vi nu har, er Ikke-Politik, det er ingen Positivitet, det er en Negativitet, og det er det værste af alt. Det engelske parlamentariske System, hvor to store Partier, eller to store Opfattelser, to store Koalitioner skifter, har sin store Fordel, i hvert Fald et Stykke Tid, hver regerer ud fra sit Synspunkt, men hvert Parti regerer, hvert Parti har sin Politik, det andet finder den forkastelig, men det gennemfører den, indtil den i Kraft af Vælgernes Villie afløses af en ny Politik, som saa gennemføres. Men her i Landet har vi ingen Politik, naar de Konservative og Moderate tilsammen fører Regeringen, vi har en Skinregering, men vi har ingen virkelig Regeting, det er